

Director
ILIE PAUNESCU

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
CREȘTIN DEMOCRAT

ANUL XXV

(Seria a IV-a nr. 766)

MIERCURI

27 ianuarie 1993

4 pagini — 15 lei

PNTCD, PAC, FSN: aceeași inexplicabilă omisiune

In societatea actuală, televiziunea a căpătat parte tot mai de primădonă în opera de influențare a constiției cetățenilor. Înțărind pe mii de role, aceasta nu poate face decât să facă tot ceea ce este cauză. Televiziunile noastre, care după decembrie '89 și în cea ce urmărește în continuare un rol majoric, ca unelele docile în slujba puterii neconomis- te.

Că același lucru se întâmplă și în alte țări din estul Europei, de exemplu în Serbia, nu trebuie să ne consozeze.

Televiziunea română se desfacează încă de toate celelalte, prin numunăriile acțiuni de dezinformare, manipulare, incitare sau denigrare de către oamenii vinovatai în ultimii trei ani. Este instituția care are pe constiția sute de viitori aduse în colimatorul jurnalistelor unor fantomatici "teroriști". Este parte din mass-media care a turnat ceea ce mai periculosă într-o lume omului simplu, pentru că face dinușul nelăptărat al inteligenței și studenților, al celor care s-au opus restaurației comuniste în Piața Universității. Este unealta care a servit pe tavă puterea, FSN-ului, PSDN-ului și președintelui, în cursul alegerilor post-revolutionare. Este gazda primăjoră a extremismului național-comunist, a dezlănășirii antimonarhice, a calomniilor frumătorilor opoziției.

Lista este mult mai lungă și sistematică și nu se oprește aici. Mai ales că în curând va fi numit un nou director general. Iar dacă va fi cel al cărui nume presă de la început, va fi înca o dovadă că Puterea nu are de gînd să renunțe la această armă redutabilă, indiferent de scandalul pe care îl-ar decansa.

Așa cum nu însă păsat nici de abuzurile făcute săvârșite de CNA, care practice, a redus la cădere majoritatea studenților incomodă. Sau dacă nu și redus complet, le-a plasat într-un con de umbra care le face imposibil de urmarit. Exemplul programului SOTI este absolut edificator.

Toate aceste abuzuri și persecuții au fost intensite și de faptul că, în parlament, CDR a rafat, din neglijență sau Dumnezeu stie din ce motiv, obținerea conducerii comisiei pentru cultură și mass-media. Oferă și generozitate urmăsuți lui Marx din Birca Doljului.

Acaceaș omisiune s-ar putea remedia, măcar parțial, a-

INTRAREA ÎN CONSILIUL EUROPEI SE ACORDĂ POPORULUI ROMÂN, NU GUVERNULUI SAU PREȘEDINTELUI CARE NU O MERITĂ

— Conferința de presă săptămânală a PNTCD —

La Conferința de presă a PNTCD au participat, în lipsa domnului Coposu — pleacat într-o călătorie în Occident: Bruxelles, München și Geneva, ca invitat ai unor lideri creștin-democrați —

domnul I. Diaconescu, S. Lepeș și V. Gabrielescu. Axată pe sesiunea extraordinară a Parlamentului, a ocasionat cîteva constatări pertinente.

• Această sesiune extraordinară nu se justifică neexistența circumstanță — extraordinare sub nici o formă în țară. Ea vrea să rezolve niște reglementări cu mult întârziate precum compoziția Curții de Conturi, Consiliului Superior al Magistraturii și a delegației parlamentare la Consiliul European. • La dezbatările în comisiile parlamentare pentru avizarea candidaților la Curtea de Conturi au fost audiați 39 de postulații selectați din cei 64 prezentați. Votul secret a

promovat pe domnul Ion Bogdan, Horia Neamțu, Eugen Vasiliu, I. Condor, dar și pe domnul Florin Bercea, fost ministru al finanțelor. Astăzi însemnă că d-sa se avea de controlat propria gestiune. • A fost o poziție de principiu asupra incompatibilității acestor două situații, împărtășită inițial căm de toti membrii consiliului, cel puțin în apărarea, dar la votare dl. Florin Bercea a obținut 15 voturi pentru și doar 5 contra. O nouă dovadă a unor manipulații ce continuă pe aceeași scară. • În ce privește Consiliul Superior al Magistraturii s-au petrecut și aici lucruri cutesute cu atât alături de dificultăți apărute în desemnarea unor membri au fost prezentate de dl. Ion Diaconescu, prim-vicepreședinte PNTCD. Curtea Supremă de Justiție (C.S.J.) a înaintat 12 propun-

rii pentru patru posturi — toti cei nominalizați fiind sociopotențiali. Din această cauză și pentru faptul că la alegerile

IOAN FRINCU

(Continuare în pag. a 5-a)

IN NUMĂRUL NOSTRU
DE MINE VOM PUBLICA
UN INTERVIU CU DL. DR.
FRITZ PIRKL

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

DREPTATEA

Un deziderat obiectiv

- Se mai gindește cineva la legea drepturilor de autor? -

Dacă Justiția este clasă reprezentată cu ochii legăti, poate că, mai recent, ar putea fi înțeleasă și legată de măini. În lipsa altor legi, de care se face vinovat în buna măsură Parlamentul, în noulă de legi îndeplinește obiectivul, cind înțelese în rînd, care se mai găsește cineva la legea drepturilor de autor? Se arătă, există definitivă, la guvern, și asigurată, în ordinea priorităților, și în Parlament? Dacă situația literaturii noastre originale de astăzi, aproape eliminată din librării, și astăzi de prețuri, în fundal se înmulțesc conflictele dintre autori și editori — mai frecvente și mai acută decât s-ar putea crede la o primă vedere.

Să spărăzui lucruri fără acordul autorilor, să incalcă fără neam obligațiile contractuale, autori se adresează Justiției cheltuită multă banii, cu recuperare neșigură și urmă, dincolo de inevitabilă devalorizare a banilor. Cu să nu mai vorbim de multitudinea de interpretări a unor deosebi de confuze reglementări. De pildă, taxa de timbru nu se aplică unității de către instanțele judecătorești. Într-un sector al Capitalei își se prețină autorului plata taxei de timbru proporțional cu suma sollicitată pentru neplata drepturilor de autor, în alt sector o sumă simbolică!

Procesele referitoare la incalcarea dreptului autorului

OPINIA CITITORULUI**Nici starea sufletească a oamenilor nu este de neglijat**

Stimate Doamne Mariocă Murărescu și Florentina Satmari,

HORA STACATU a lui Grigoras Dinicu era prezentată pe vremea lui Cenusaș în diverse interpretări: orchestrele obișnuite, o formă simfonică cu solistă soprana, prelucrare a compozitorului bulgar Pančo Vladigherov și o prelucrare desută de sofisticată pentru violoncelă a marelui violonist de nume Iasha Heifetz. De peste trei ani nu le-am mai auzit. Iar Grigoras Dinicu mai are și altă capodoperă: „Hora Mărtisorul” (interpretată magistrală și de Ion Voicu), „Hora 7 scără”, „Hora Furtuna”, „Ceașnicul” etc., de asemenea. De ce nu se pune oare în valoare acest tezaur enorm și se preferă niște spectacole ridicamente care frizează ridicolul mergind pîna în penibil? Ni se mijesc ochii, cu cîte douăzeci de minute de improvizație și același desut de rare și un dileitanțism revoltător. Este suficient să amintesc genul de leșiri colective pe ecran menșinut cu feriove și astăzi, după o mentalitate din vremuri ce le speram apuse, cu un cîntărit în exercițiu și cîlțăit în modnic sau afectivă ce se seamănă mai degrabă a malmutăresă. Oare cine are interesul ca nișăci să nu se schimbe nimic și să se perpetueze acest fel de obiceiuri și la ora actuală? Să le vorba tot de o manipulare prin căre se dorește înțemnirea stărilor noastre diverse la situația dînainte de Revoluție sau o incomerență crasă a factorilor de răsundere la TVR?

As vrea să vă amintesc că tezaur din melodioase noastre nemuritoare care pot fi oricând în vogă, dar sunt evitate cu o stranie obstinație. Celebre

Oare totă muzica populară românească la TVR se rezuma la „iu-iu-iu și na-na-na” și la cântecele Fiorei Calotă, deputată FDSN? Chemat-mă domnul acolo și vă voi demonstra cu vîoarea în mină de ce nescat este acest izvor.

Să impletesc în fata televiziunii și să tăpîrundă splendoarea unui „Banu Mărcine”, superb orchestrat ca odiință sau a unei „Hori a lui Dobrică” (din Rapsodia I La major de G. Enescu). Nu să te simți tentat să îl inchizi, scribirile de lipă de profesionism sau de reaua credință a realizatorilor.

Unde sunt marii nostri violonisti și șefii de orchestra? Tudor Panu (pe care îl trată să fie spus, l-am suzit cîndva interpretind magistrat la violă „Dans ungar nr. 5” de Brahms), George Carabulea, Sorin Petre, George Toader, sa? Dacă Ioana Radu, Ion Lăuan și Maria Lătărețu nu mai sunt, avem o Moara Pătulice, Angelica Stolcan și Liviu Vasilescu sau alții care pot prelua melodilor lor nemuritoare și nu folclorul nou socialist.

Realizațoarele noastre TV ar trebui să-și dea seama că de formele și artificiale sunt emisiunile.

Veti spune poate că sunt alte probleme mai stringente la ordinea zilei, dar nici stareau sufletește a oamenilor nu este de neglijat. Să se știe că și în lînea românilor să fie mai optimist cînd un cîntec îl merge la înîna.

Vă-am amintit, în final, că în perioada interbelică, Radio București făcea prin Grigoras Dinicu și alții, schimburi de melodii populare cu Radio Budapesta, noi cîntăm de ale lor și îi răspundeau cu ale noastre, din restaurante conectate la antene. Astăzi, începînd cu televiziunea română care ne arată ce rude frumosă au unită din televiziuni și din aparatul de stat, sistem răsătit, lună de lună și chiar bilunar, cu fel de fel de concursuri de „Miss”. Ultimul a fost cel pentru desemnarea celei mai frumoase din etnia românilor. Realizațorii îi au facut o reclamă neegalată decit de concursul „MISS WORLD”.

In speranță că în privința muzicilor populare românești vom assista la un revîrtere în TVR, vă rog să primiți din partea mea, asigurarea celor mai bune simînărî.

TOMA EDUARD DINU
Pensionar, Pascăani

COORDONATE SPIRITUALE**Lansarea unui nou volum Petre Tutea**

La Librăria „Mihail Eminescu” a avut loc, vineri, lansarea cărții „Omul — Tratat de antropologie creștină — Probleme sau Cartes întrebarilor”, de Petre Tutea, apărută la Editura „Timpul” din Iași. Acest eveniment editorial marchează, de fapt, apariția primului volum din celsăcincile ale „Tratatului de antropologie creștină”, care con-

stituie opera fundamentală a filosofului și gînditorului român.

Prezentarea cărții a fost făcută de critic literar Laurențiu Ilie, care o consideră „creativă și mai fidelă în raport cu imaginea pe care Petru Tutea a lăsat-o în peisajul gîndirii românești”. Prin acest tratat, filosoful se transformă dintr-un „Socrate al

românilor în Platon — transpuind în serie întrepeneună sa. De Uliei a relevat cădou dimensiuni ale cărții: originea divină a omului și morală creștină societății drept valoare integrativă.

Din partea Editurii „Timpul”, directorul acesteia, dl. Cassian Maria Spiridon, a arătat că volumul fost discutat cu Petre Tutea, acesta dinindu-se acordul asupra variantei care acum poarte fi cunoscută de publicul românesc. Din prefață semnată de dl. Spiridon afișam că Tutea impune triumfătil Dumnezeu, natură, om, Definind și redenumind din punct de vedere teologic termeni, străbate, în vizionarea creștină, gîndirea filosofică de la Aristotel la Heidegger și afirmando că există o singură cale spre adevăr: calea creștină”. (Rompress)

Seminar international de muzeologie

La Sinaia se desfășoară, în perioada 23—27 Ianuarie ac., un seminar pe tema de managementul muzeal și de politică de patrimoniu, organizat de Ministerul Culturii din România și Olanda.

În cursul celor trei zile vor fi abordate, prin conferințe în plen și dezbatere pe secțiuni, trei teme principale: cultura și politică culturală în muzeologie; management muzeal; managementul colectivelor. Vor participa cinci experți olandezi, cotați printre cei mai buni în lume în domeniul managementului muzeal, iar din partea românei,

— circa 40 de specialiști — direcțori și șefi de secții din cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din țară.

— circa 40 de specialiști —

direcțori și șefi de secții din

cele mai importante muzeu din

DE GLOB

PANĂ LA ORA 12

FRANȚA: Opoziția conservatoare prezintă candidați unici pentru alegerile legislative din martie

Un prim pas concret în strategia de reclasificare a puterii: opoziția conservatoare franceză a reușit, după luni și dificile negocieri, să-și prezinte lista de candidați pentru alegerile legislative din martie 1993, pe care nu se îndoiesc că le va elibera.

Cele două principale componente ale dreptei parlamentare, partidul neogaștilor Adunarea Puteo Republiei (RPR), al fostului premier Jacques Chirac, și mișcarea liberală "Uniunea pentru Democratia Franceză" (UDF), a făcutu președintele Valery Giscard d'Estaing, au convenit la 21 ianuarie asupra unei liste de 471 de candidați unici, care îlor înfrință pe adversarii lor socialisti, comuniști și de extrema dreaptă, fără să uita pe ecologici.

Un număr de alte 31 de candidați vor fi suspuși unei consultări preliminare în vedea desemnării candidaților unici pentru cel de-al doilea tur de scrutin, destinat alegerii pentru un mandat de cinci ani a celor 577 de deputați ai Adunării Naționale.

Acest acord va permite dreptei, așteptă observatorii, să se prezinte în fața alegătorilor cu o coeziune mai credibilă decât în trecutul apropiat și să se confrunte cu un Partid Socialist care să recunoască de la înfrințarea, oricăt de neadecvată, consideră, potrivit propriei sale cuvinte, președintele François Mitterrand.

Așa RPR, cît și UDF aperează că dezastrul anunțat al

socialiștilor din martie îl va împări Francois Mitterrand de către legitimitatea reală obținută și rezultată din atât de multe mandat, care se încheie în mod legal abia în martie 1993.

Cu toate acestea, în schimb, în instanță, atât de proclamat de președintele, rata de funcții este excepțională în fruntea statului, devenind, din cauză, într-adevăr între astfel de variante.

Dreptea va trebui deci, după ce se pare, să se acomodeze cu o nouă coabitare, purtând în memoria amintirea urătoarească a primei experiențe de acest gen din perioada 1982-1986, care îl plasează într-un dezavantaj nefi pe consecveții prin reintroducerea socialiștilor la putere și reiezagerea lui F. Mitterrand pentru un alt mandat de săptămâni.

Jacques Chirac, care nu doară să-și relanceze experiența de prim-ministru al lui F. Mitterrand, își păstrează speranța alegerilor prezidențiale și speră că unul dintre cei mai apropiati colaboratori să să stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

cheme în fruntea guvernului. Attitudinea lui Giscard d'Estaing poate pară puțin paradoxală, deoarece în același timp îl solicită retragerea cit mai rapidă din funcție a lui F. Mitterrand. Poziția sa de fapt sef al statului, vastă și experiență politică și economi-

că, numeroasele sale contacte cu sefi de guvern din străinătate, par a fi tot atât de atuuri pentru a-l contracara din interior pe actualul președinte al Republicii și a-l obliga la o retragere anticipată, pe care Constituția nu îl impune.

Dreptea va trebui deci, după ce se pare, să se acomodeze cu o nouă coabitare, purtând în memoria amintirea urătoarească a primei experiențe de acest gen din perioada 1982-1986, care îl plasează într-un dezavantaj nefi pe consecveții prin reintroducerea socialiștilor la putere și reiezagerea lui F. Mitterrand pentru un alt mandat de săptămâni.

Jacques Chirac, care nu doară să-și relanceze experiența de prim-ministru al lui F. Mitterrand, își păstrează speranța alegerilor prezidențiale și speră că unul dintre cei mai apropiati colaboratori să să stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici și sociali unui președinte de stînga.

Văzut Giscard d'Estaing, la rîndul său, se bazează pe o strategie proprie. El speră înainte de toate ca numărul deputaților UDF să fie net superior celor ai RPR, ceea ce ar determina în mod logic ca președintele Mitterrand să-l

stea menționat cu insistență numele lui Edouard Balladur, fost ministru al economiei și să asume conducerea guvernului, împunând o politică liberală în domeniile economici